

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Cob/9/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3120204444
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3120204444.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: TERMONOVA, a.s., so sídlom SNP 98, Nová Dubnica 018 51, IČO: 36 322 644, právne zastúpeného: GARANT PARTNER legal s. r. o., so sídlom Einsteinova 21, Bratislava 851 01, IČO: 36 856 380 proti žalovanému: PRVÁUMÝVACIA Dubnica s. r. o., so sídlom Trenčianska Turná 2508, Trenčianska Turná 913 21, IČO: 36 663 026, právne zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o., so sídlom Piaristická 46/276, Trenčín 911 40, IČO: 36 837 857, v spore o zaplatenie 24.664 Eur s príslušenstvom, o návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, o odvolaní žalobcu proti uznesenie Okresného súdu Trenčín zo dňa 18.januára 2021 č. k. 22Cb/53/2020-167, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietol.

1.2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou vo veci samej voči žalovanému domáha zaplatenia sumy 24.664 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % zo sumy 24.664,- Eur od 23.01.2020 do zaplatenia, za zhotovené dielo - realizáciu teplovodnej prípojky na stavbu prevádzky bezdotykovej autoumývačky v Q. D.. Náklady žalobcu na zriadenie tepelnej prípojky žalovaného predstavujú podľa žaloby sumu 24.664 Eur, čo predstavuje sumu, ktorú žalobca musel zaplatiť obchodnej spoločnosti D., spol. s r. o. za vypracovanie a dodanie projektu tepelnej prípojky pre stavebné povolenie (sumu 1.701 Eur)

a za stavbu prípojky tepla žalovaného (sumu 22.963 Eur). Žalobca vyzval žalovaného na splnenie povinnosti úhrady vynaložených nákladov na stavbu prípojky žalobcu faktúrou č. 20191167 zo dňa 23.12.2019, splatnou dňa 22.01.2020, vystavenou na sumu 24.664 Eur, ktorú žalovaný napriek predžalobnej výzve do podania žaloby ani sčasti neuhradil. Žalovaný v konaní uplatnený nárok rozporuje z dôvodu výšky uplatneného nároku, nedodržania termínu realizácie, nepreukázania odovzdania a prevzatia diela.

1.3. Po začatí konania podal žalobca návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Navrhol, aby súd prvej inštancie na zabezpečenie pohľadávky žalobcu na zaplatenie sumy 24.664 Eur s príslušenstvom, ktorá vznikla žalobcovi za dodanie teplovodnej prípojky k stavbe prevádzky bezdotykovej autoumývačky v Q. D., bližšie špecifikovanej v rozhodnutí Mesta Q. D. o dodatočnom povolení stavby zo dňa 07.10.2019 č. VÚPaD/1290/2019/Sá na základe objednávky žalobcu zo dňa 06.05.2019, zriadil v prospech žalobcu záložné právo na nasledovné pozemky žalovaného nachádzajúce sa

v katastrálnom území Q. D., obec Q. D., zapísané na liste vlastníctva č. XXXX a to parcely registra "CKN", parc. č. XXX/X vo výmere 373 m² - zastavaná plocha a nádvorie v spoluvlastníckom podiele 1/1, parc. č. XXX/XX vo výmere 41 m² - zastavaná plocha a nádvorie v spoluvlastníckom podiele 1/1, parc. č. XXX/XX vo výmere 591 m² - zastavaná plocha a nádvorie v spoluvlastníckom podiele 1/1, parc. č. XXX/X vo výmere 219 m² - zastavaná plocha a nádvorie v spoluvlastníckom podiele 1/1, parc. č. XXX/XX vo výmere 276 m² - zastavaná plocha a nádvorie v spoluvlastníckom podiele 1/1, parc. č. XXX/XX vo výmere 176 m² - zastavaná plocha a nádvorie v spoluvlastníckom podiele 1/1.

1.4. Žalobca žalobou uplatnený nárok považuje za dostatočne osvedčený poukazujúc na ustanovenie § 24 ods. 3 zákona č. 657/2004 Z.z., a nariadenie zabezpečovacieho opatrenia odôvodnil obavou z ohrozenia výkonu exekúcie. Konanie žalovaného, ktorý vrátil žalobcovi ním vystavenú faktúru, túto rozporuje, neevduje vo svojom účtovníctve a podľa žalobcu bez rozumného dôvodu sa vyhýba zaplateniu žalovanej pohľadávky, považuje žalobca za úmyselné konanie s cieľom vyhnúť sa splneniu svojej povinnosti voči žalobcovi. Poukázal na verejne dostupnú účtovnú závierku žalovaného za rok 2019, z ktorej vyplýva, že celkový majetok žalovaného k 31.12.2019 je 182.065 Eur, z toho 176.225 Eur je účtovná hodnota hnutelných vecí a nehnuteľných vecí. Z toho hodnota hnutelných vecí, bližšie neidentifikovaných vecí, je 122.536 Eur. Avšak záväzky žalovaného sú v celkovej výške 172.387 Eur s tým, že oproti predchádzajúcemu roku sa navýšili o 55.476 Eur. Zdôraznil, že istina jeho pohľadávky voči žalovanému vo výške 24.664 Eur uplatnená v tomto spore nie je žalovaným vedená v jeho účtovníctve, pričom žalobca nemusí byť jedinou osobou, voči ktorej záväzok žalovaný vo svojom účtovníctve neuvádza, preto celková výška záväzkov môže byť vyššia. Po zohľadnení žalobou uplatnenej pohľadávky žalobcu hodnota záväzkov žalovaného prevyšuje hodnotu jeho majetku, preto prípadnú exekúciu považuje žalobca za ohrozenú, keď žalovaný nebude mať dostatok majetku na úhradu pohľadávky žalobcu vrátane jej príslušenstva. Aktíva žalobcu totiž pozostávajú najmä z hnutelných vecí v hodnote

122.536 Eur, ktoré sú rýchle likvidné, teda ľahko prevoditeľné na tretie osoby, čím môže žalovaný nečakane rýchlo znížiť svoje majetkové portfólio. Aj nehnuteľnosti sú podľa žalobcu bez riadneho zabezpečenia rýchlo likvidným majetkom. Žalobca poukázal na to, že celkové výnosy žalovaného za rok 2019 sú len 3.086 Eur a za hospodársky rok 2019 dosiahol stratu 11.832 Eur, čo zvyšuje obavu žalobcu o budúcu vymožitelnosť svojej pohľadávky

v prípade, ak by súd neposkytol predbežnú ochranu formou nariadenia zabezpečovacieho opatrenia. K proporcionality navrhovaného zabezpečovacieho opatrenia žalobca uviedol, že žalovaný v účtovnej závierke za rok 2019 deklaruje súhrnnú hodnotu všetkých svojich pozemkov a stavieb sumou 53.689 Eur, pričom hodnota pozemkov po odpočítaní hodnoty stavieb je určite nižšia, preto nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nemôže byť celkom zjavne neprímerané.

1.5. Pre účely rozhodovania o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením obsahu spisu a oboznámením predloženej účtovnej závierky žalovaného zostavenej k 31.12.2019 a zistil nasledovné.

1.6. Z účtovnej závierky žalovaného zostavenej k 31.12.2019 vyplýva, že celkový majetok žalovaného k 31.12.2019 je 182.065 Eur (predchádzajúce účtovné obdobie 119.121 Eur), z toho 176.225 Eur je účtovná hodnota hnutelných vecí a nehnuteľných vecí (predchádzajúce účtovné obdobie 39.796 Eur). Z toho hodnota hnutelných vecí je 122.536 Eur. Záväzky žalovaného sú v celkovej výške 172.387 Eur (predchádzajúce účtovné obdobie 116.911 Eur). Celkové výnosy žalovaného za rok 2019 sú 3.086 Eur (predchádzajúce účtovné obdobie 600 Eur). Za hospodársky rok 2019 vykázal žalovaný stratu - 11.832 Eur (predchádzajúce účtovné obdobie zisk 44 Eur).

1.7. Súd prvej inštancie na skutkový a právny stav aplikoval ust. § 343 ods. 1, 2 CSP a § 344 CSP. Zdôraznil, že základnými predpokladmi na zriadenie záložného práva zabezpečovaním opatrením je podanie návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, spôsobilý predmet záložného práva, viazanosť zabezpečovacieho opatrenia k zabezpečeniu peňažnej pohľadávky a existencia obavy z budúceho zmarenia exekúcie, ako aj že napadnutým rozhodnutím, teda rozhodnutím o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, nerozhoduje vo veci samej.

1.8. Súd prvej inštancie v rámci rozhodovania o zriadení zabezpečovacieho opatrenia skúmal, či je dané hodnoverné osvedčenie existencie a trvania nároku a či je daná obava

z budúceho zmarenia exekúcie.

1.9. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie uzavrel, že nemal osvedčenú existenciu obavy z budúceho zmarenia exekúcie ako jednu z podmienok nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Obavu z možného zmarenia exekúcie nie je potrebné (tak ako ani nárok, ktorému má byť poskytnutá ochrana zriadením zabezpečovacieho opatrenia) preukazovať, táto obava však musí byť aspoň osvedčená. Plne akceptoval argumentáciu žalobcu (ustálenú konštantou judikatúrou), že nie je možné v štádiu rozhodovania o návrhu na zabezpečovacie opatrenie vyžadovať od žalobcu dôsledné preukázanie úmyslu žalovaného uskutočniť zamýšľané úkony, resp. úkony smerujúce k mareniu exekúcie. Je však na ľarchu žalobcu predložiť dôkazy alebo aspoň opísať také rozhodujúce skutočnosti, ktoré by navrhovaný bezodkladný zásah súdu odôvodňovali.

1.10. Žalobca obavu z možného zmarenia exekúcie odvodzoval z obavy o celkovú bonitu žalovaného, pričom vychádzal z údajov vyplývajúcich z účtovnej závierky žalovaného zostavenej ku dňu 31.12.2019. Z údajov v nej obsiahnutých vyplýva, tak ako konštatoval i žalobca, že výsledkom hospodárenia žalovaného za účtovné obdobie po zdanení predstavuje stratu - 11.832 Eur, oproti predchádzajúcemu účtovnému obdobiu, kedy vykázal zisk 44 Eur. Uvedená skutočnosť však nie je sama o sebe je dostatočným údajom, z ktorého by bolo možné dovodiť pochybnosti o bonite žalovaného, resp. z ktorého by bolo možné bez ďalšieho dovodiť možnú obavu z ohrozenia exekúcie. Taktiež ostatné údaje vyplývajúce z účtovnej závierky, ako je hodnota celkového majetku žalovaného k pomeru celkovej výške jeho (deklarovaných) záväzkov, či výnosy žalovaného v danom účtovnom období, neumožňujú samé o sebe vyvodiť záver o dôvodnej obave z marenia možnej exekúcie; uvedené údaje je navyše potrebné brať v kontexte s predchádzajúcim účtovným obdobím, v ktorom bola síce výška záväzkov v nižšej sume, nižšia však bola i hodnota majetku i výnosy z hospodárskej činnosti.

1.11. Pokiaľ žalobca vyslovil obavu, že by sa žalovaný mohol exekúcií vyhnúť, resp. túto zmarit tým, že by svoj hnutelný či nehnuteľný majetok vzhľadom na jeho likviditu ľahko previedol na tretie osoby, je potrebné uviesť, že samotný prevod vlastníctva k hnutelnému či nehnuteľnému majetku žalovaného na tretie osoby nie je dôvodom pre osvedčenie obavy z marenia možnej exekúcie. Na úspech v konaní o zriadenie zabezpečovacieho opatrenia by žalobca musel preukázať dôvodnosť obavy z následného použitia finančných prostriedkov získaných z prevodu takého majetku spôsobom, ktorý by ohrozil vymožiteľnosť tvrdeného nároku žalobcu.

1.12. Rovnako skutočnosť, že žalovaný neevviduje pohľadávku žalobcu uplatnenú žalobou v účtovníctve, nie je možné bez ďalšieho považovať za postup smerujúci k vyhnutiu sa zaplateniu pohľadávky, resp. následnej exekúcií. To, či žalovaný oprávnené alebo neoprávnené žalobcovi vystavenú faktúru vrátil a v lehote splatnosti túto neuhradil, bude predmetom dokazovania vo veci samej.

1.13. Vychádzajúc z ustálenej súdnej praxe (okrem iných napr. uznesenie KS v Bratislave sp. zn. 2Cob/75/2020 z 14.7.2020, uznesenie KS v Bratislave sp. zn. 2Cob/114/2020 z 22.09.2020, uznesenie KS v Trnave sp. zn. 31Cob/30/2018 z 2.5.2018) súd prvej inštancie konštatoval, že samotné tvrdenia žalobcu o nepriaznivej finančnej situácii žalovaného (napr. znižujúca sa hodnota tržieb a zisku, existencia viacerých veriteľov a prebiehajúce exekučné konania), či len tvrdenie žalobcu týkajúce sa neuhradenia splatnej pohľadávky zo strany žalovaného, samé osebe nemôžu byť dôvodom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

1.14. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie uzavrel, že nemal osvedčenú existenciu všetkých zákonných predpokladov na zriadenie záložného práva zabezpečovacím opatrením, preto návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietol.

2.1. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie žalobca. Odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnuté uznesenie zmenil tak, že návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v celom rozsahu vyhovie.

2.2. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a § 365 ods. 1 písm. h) CSP, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.3. V odvolaní namietal, že uplatnená pohľadávka je dostatočne osvedčená a predmetné pozemky sú spôsobilé byť predmetom záložného práva. K záveru súdu prvej inštancie, že nemal za osvedčenú existenciu obavy z budúceho zmarenia exekúcie, pretože žalobca ponechal tvrdenie o platobnej neschopnosti žalovaného iba v rovine tvrdení namietal, že pre osvedčenie svojho tvrdenia predložil súdu oficiálny dokument - účtovnú závierku žalovaného k 31.12.2019. Žalobca v podanom návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia riadne odôvodnil svoju obavu, že výkon exekúcie bude ohrozený, poukazoval najmä na výšku majetku žalovaného, na výšku záväzkov žalovaného, ktoré pri zohľadnení pohľadávky žalobcu presahujú výšku majetku žalovaného a na zloženie majetku ktoré

pozostáva iba z rýchlo likvidných položiek. Prvoinštančný súd sa zaoberal tvrdeniami žalobcu v súvislosti s majetkom žalovaného iba veľmi povrchno a bez bližšieho zohľadnenia logických súvislostí a možných následkov vyplývajúcich práve z údajov uvedených v účtovnej závierke žalovaného za rok 2019.

2.4. Za právne neudržateľné považoval záver súdu prvej inštancie vyslovený k obave žalobcu ohľadom zmarenia exekúcie z dôvodu možnosti rýchlej likvidity majetku žalovaného. Prvoinštančný súd nepochopiteľne nevzal v úvahu, že prevod vlastníctva nie je len odplatný a môže byť bezodplatný, ale svojvoľne opomenul, že nakladanie s majetkom nie je len prevod vlastníctva, ale aj jeho zaťaženie zmluvnými záväzkami, vecnými bremenami, záložnými právami a pod. (odplatne aj bezodplatne), teda bez formálneho prevodu vlastníctva majetku.

2.5. Žalobca v ďalšom namietal, že súd prvej inštancie sa neriadil ustálenou judikatúrou a vec nesprávne právne posúdil, k predloženej judikatúre sa nevyjadril a pri právnom posúdení konal v rozpore s ňou. V priebehu odvolacieho konania žalobca písomným podaním doplnil svoju argumentáciu uvedenú v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a podaného odvolania, v ktorom v celom rozsahu zotrval na jeho právnom názore

a k preukázaniu aktuálnej rozhodovacej praxe pripojil "čerstvé" uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 20.01.2021 č.k. 7Co/151/2020-169. Z neho dal odvolaciemu súdu do pozornosti nižšie citovanú časť, ktorá potvrdzuje prax súdov o ktorú sa opiera v návrhu vrátane ním uvedených rozsudkov Krajského súdu Trenčín: "Ako správne navrhovateľ

v návrhu poukazuje na rozhodnutia iných krajských súdov, zámer dispozície s nehnuteľnosťami sa dá osobe nezúčastnenej na takejto dispozícii - tretej osobe (v danom prípade navrhovateľovi) zistiť spravidla až keď takáto dispozícia nastane alebo po jej zrealizovaní. Pokiaľ má byť ochrana pred nežiaducou dispozíciou s nehnuteľnosťou poskytnutá formou zabezpečovacieho opatrenia účinne, nie je možné vyčkávať na stav, keď sa takáto dispozícia pre nezúčastnenú osobu stane zrejmom, pretože jej potom zabezpečovacím opatrením nemožno zabrániť. Bez zriadenia záložného práva na nehnuteľnostiach v bezpodielovom spoluvlastníctve žalovaných by bola (v prípade potvrdenia pohľadávky navrhovateľa) exekúcia na vymoženie tejto pohľadávky navrhovateľa ohrozená. Pokiaľ žalovaní nemajú v úmysle s nehnuteľnosťami nakladať, zabezpečovacie opatrenie je vo vzťahu k nim bez právneho významu a v prípade, že by taký úmysel mali, potom je nariadenie zabezpečovacieho opatrenia dôvodné. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za nutné poukázať na § 343 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého výkon záložného práva zriadeného rozhodnutím súdu môže nastať až po tom, ako bola pohľadávka ním zabezpečená právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím."

3.1. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu odvolaciemu súdu navrhol napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdiť. Zároveň si uplatnil trovy konania.

3.2. Žalovaný dôvodil, že v danom prípade žalobca podaným návrhom neosvedčil základné predpoklady na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, keď sa domáhal jeho nariadenia z dôvodu obavy, že exekúcia bude ohrozená. Návrh žalobcu nebol osvedčený takými dôkazmi, z ktorých by vyplývalo úmyselné konanie žalovaného, zbavovanie sa jeho majetku na úkor žalobcu ako jeho veriteľa a preto konajúci súd v danom prípade postupoval správne, keď návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietol.

3.3. Poukázal na skutočnosť, že základnými predpokladmi na zriadenie záložného práva sú: podanie návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, spôsobilý predmet záložného práva, viazanosť zabezpečovacieho opatrenia k zabezpečeniu peňažnej pohľadávky a existencia obavy z budúceho zmarenia exekúcie.

3.4. Z obsahu návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia je zrejmé, že žalobca tento návrh podal a odôvodnil tvrdením o nepriaznivej finančnej situácii žalovaného, ktoré tvrdenia nie sú pravdivé, pretože žalobca sa nenachádza v nepriaznivej finančnej situácii. Žalovaný neuhradil splatnú pohľadávku, túto neuznáva. Na uvedenom nič nemení fakt, že žalobca v rámci podaného odvolania súdu predložil účtovnú závierku žalovaného k 31.12.2019, pretože ani prípadná existencia nepriaznivej finančnej situácie žalovaného (čo rozhodne žalovaný poprel) sama o sebe nemôže byť dôvodom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Žalobca v podanom odvolaní nepredložil súdu žiadne nové tvrdenia ani dôkazy, ktoré by boli spôsobilé meniť správnosť záverov prvoinštančného súdu.

3.5. Žalovaný prehlásil, že v žiadnom prípade nebude a ani nemá žiadny dôvod či úmysel počínať tak, aby maril prípadnú exekúciu, či inak sa zbavoval svojho majetku z dôvodu prebiehajúceho súdneho sporu o zaplatenie žalobcovej pohľadávky. Opak v konaní žalobca nepreukázal a neosvedčil teda existenciu obavy z budúceho zmarenia exekúcie.

3.6. Obava z ohrozenia exekúcie je odôvodnená najmä v prípadoch, keď nositeľ hmotnoprávnej povinnosti realizuje faktické alebo právne úkony smerujúce k sťaženiu alebo úplnému zmareniu budúcej exekúcie. Uvedené však žalovaný nerealizuje, žalobca uvedené netvrdí a ani súdu nepreukázal. Obava žalobcu preto nie je objektívne daná. Práve naopak, vydaním zabezpečovacieho opatrenia by súd bezdôvodne zasiahol do ústavných práv žalovaného - práva vlastníť majetok a to pre pohľadávku, ktorej pravosť z ohľadom na obsah podaného odporu nemôže súd mať osvedčenú.

3.7. Z uvedených dôvodov mal žalovaný za to, že na vydanie zabezpečovacieho opatrenia na jeho majetok nie sú splnené procesné podmienky.

4. Odvolací súd viazaný stavom sporu v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie podľa § 329 ods. 2 CSP, rozsahom odvolania podľa § 379 CSP a odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, vykonal preskúmanie odvolaním napadnutého uznesenia a konania, ktoré mu predchádzalo, podľa § 380 ods. 2 CSP. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, ku ktorým odvolací súd prihliada

z úradnej povinnosti, odvolací súd v konaní nezistil.

5. Preskúmaním napadnutého uznesenia dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Žalobca v odvolaní namietal nesprávne skutkové závery a nesprávne právne závery súdu prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP).

8. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

9. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. Podľa § 343 ods. 1 CSP zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

11. Podľa § 344 CSP ustanovenia o neodkladnom opatrení sa použijú primerane aj na zabezpečovacie opatrenie.

12. V zmysle vyššie citovaného ust. § 343 ods. 1 CSP zabezpečovacie opatrenie môže súd nariadiť ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Základným účelom nariadenia zabezpečovacieho opatrenia je zvýšiť vymožitelnosť peňažnej pohľadávky veriteľa

a obmedziť priestor dlžníka na zbavenie sa majetku, ktorý by inak bolo možné exekúciou postihnúť. Zabezpečovacie opatrenie má charakter provizórneho riešenia vzťahov medzi stranami a má miesto vtedy a tam, kde je v konkrétnom prípade odôvodnená obava, že jeho nenariadením by sa podstatne zhoršila právna pozícia účastníka v danom právnom vzťahu. Zabezpečovacie opatrenie teda nie je konečným rozhodnutím, čo však neznamená, že by ho bolo možné nariadiť len na základe návrhu a bez toho, aby boli osvedčené aspoň základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť neodkladná ochrana, ako i osvedčenie, že by prípadná exekúcia po meritórnom rozhodnutí veci, bola ohrozená.

13. V súvislosti s novou právnou úpravou civilného procesu sa upustilo od doterajšieho charakteru predbežnosti poskytovanej ochrany. Ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovaním opatrením, neodkladné resp. zabezpečovacie opatrenie môže súd na návrh nariadiť nielen pred začatím konania, počas konania, ale aj po jeho skončení, teda po právoplatnosti konania vo veci samej (§ 324 ods. 1, 3 CSP). Tieto opatrenia, patriace

k osobitným procesným postupom, nie sú samé osebe viazané na osobitné konanie vo veci samej a uznesenie o nariadení zabezpečovacieho opatrenia alebo neodkladného opatrenia môžu byť rozhodnutím, ktorým sa konanie skončí. Cieľom zabezpečovacieho opatrenia je nielen posilnenie pozície veriteľa peňažnej pohľadávky, ale zabránenie zhoršenia jeho pozície zriadením záložného práva na špecifikovaný majetok dlžníka na zabezpečenie tejto pohľadávky, ktorá by mohla byť neskôr judikovaná, alebo už bola judikovaná. Aj zabezpečovacie opatrenie môže súd nariadiť pred začatím konania, v priebehu konania ako aj po jeho skončení. K základným predpokladom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia patrí okrem návrhu aj spôsobilý predmet záložného práva, ktorým môžu byť veci, práva a iné majetkové hodnoty, zabezpečenie peňažnej pohľadávky a existencia obavy z budúceho zmarenia exekúcie. Podmienkou, aby bol záloh spôsobilým predmetom záložného práva, je jeho prevoditeľnosť pri rešpektovaní vymedzenia zálohu podľa § 118 ods. 1, 2 v spojení

s § 151d ods. 1 Obč. zák. Na prevoditeľnosti je založený výkon záložného práva a jeho speňaženie. Vysporiadanie sa s otázkou prevoditeľnosti predmetu záložného práva predstavuje skúmanie predpokladu o spôsobilosti predmetu záložného práva. Pokiaľ ide o majetok, na ktorý sa má vzťahovať zabezpečovacie opatrenie, je potrebné prihliadať aj na zásadu primeranosti zásahov do majetkových pomerov dlžníka vo vzťahu k pohľadávke, na zabezpečenie ktorej slúži zabezpečovacie opatrenie a požiadavku proporcionality. Žalobca by mal konkretizovať peňažnú pohľadávku za účelom preskúmania, či tento peňažný nárok trvá

a je dôvodný. Všetky základné predpoklady pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je žalobca povinný osvedčiť, pretože dokazovanie sa nevykonáva. Pri skúmaní obavy budúceho zmarenia exekúcie vychádza súd z konkrétnych okolností veci. Vzťah neodkladného opatrenia a zabezpečovacieho opatrenia je vzťahom subsidiárnym, ide o vzťah subsidiarity neodkladného opatrenia k zabezpečovaciemu opatreniu.

14. Odvolací súd považoval za podstatnú odvoláciu námietku tvrdenie žalobcu o tom, že dostatočným spôsobom osvedčil obavu z ohrozenia výkonu exekúcie. Po preskúmaní obsahu spisu odvolací súd dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod žalobcu neobstojí.

15. Súd prvej inštancie správne na základe listín predložených žalobcom a šetrením verejne prístupných informácií zistil, že žalobca (okrem splnenia procesných podmienok na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia - vecne a miestne príslušný súd, perfektný návrh na nariadenie na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, spôsobilý predmet navrhovaného zabezpečovacieho opatrenia), pre potreby rozhodovania o zabezpečovacom opatrení síce osvedčil existenciu právneho vzťahu medzi stranami, avšak neosvedčil v konaní obavu

z ohrozenia exekúcie tým, že by žalovaný znižoval či už kvalitatívne alebo kvantitatívne svoj majetok. Jediným argumentom žalobcu boli obavy o bonitu žalovaného, vychádzajúce z toho, že žalovaný podľa jeho tvrdení v posledných rokoch vykazoval stratu alebo minimálny zisk. Zníženie zisku však samo osebe - a ani v spojení so subjektívnym (neosvedčeným) názorom žalobcu o nedostatku bonity žalovaného- nemôže byť dôvodom na tak závažný zásah do ústavného vlastníckeho práva žalovaného, akým nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nepochybne je. Žalobca v konaní netvrdil ani neosvedčil úmysel žalovaného vyhnúť sa prípadnej exekúcii, resp. túto mariť, či úmysel žalovaného akýmkoľvek spôsobom s predmetnou nehnuteľnosťou nakladať. Žalobca v konaní netvrdil, že žalovaný nakladá s majetkom nehospodárne, či účelovo v snahe vyhnúť sa svojim záväzkom voči žalobcovi. Odvolací súd tak zhodne so názorom súdu prvej inštancie konštatoval, že skutočnosti, ktoré žalobca v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia uviedol a opísal, nenاسvedčujú tomu, že by v prejednávanej veci existovala obava, že prípadná exekúcia by bola zo strany žalovaného ohrozená.

16. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že znížený zisk, či vykázanie minimálnej straty, sám o sebe nie je dostatočným údajom, z ktorého by bolo možné dovodiť pochybnosti o bonite obchodnej spoločnosti, o to viac, že zo zistení súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca vlastní tak huteľný ako aj nehnuteľný majetok a z podanej žaloby vyplýva, že v roku 2019 investoval do postavenia prevádzky bezdotykovej autoumývačky. Táto odvolacia námietka žalobcu tak dôvodná nebola.

17. Z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom uznesení súdu prvej inštancie. Pri posudzovaní vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie je nevyhnutné len zdôrazniť okolnosti podstatné a rozhodné, ktoré súvisia s odvolacími dôvodmi. Tento postup krajského súdu ako odvolacieho je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 08. októbra 2009, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. Uvedený záver je zhodný so závermi vyslovenými v rozsudku k Najvyššiemu súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/05, v zmysle ktorého pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

18. Keďže odvolací súd zhodne so závermi súdu prvej inštancie zistil, že na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v navrhovanom znení neboli splnené zákonné podmienky podľa § 343 ods. 1 CSP, pretože žalobca v konaní neosvedčil obavu z ohrozenia exekúcie, odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

19. Pokiaľ žalobca v konaní na podporu svojej argumentácie uvedenej v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia predkladal rozhodnutia súdov, odvolací súd považuje za potrebné v tejto súvislosti uviesť, že splnenie predpokladov na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia sa posudzuje v každom jednotlivom prípade individuálne, v závislosti od skutkových okolností prípadu, charakteru sporu a dôkaznej situácie v spore. Nemožno preto bez ďalšieho automaticky preberať argumentáciu z rozhodnutí iných súdov o zabezpečovacích opatreniach vydaných napr. v sporoch o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti, či v spotrebiteľských sporoch, v ktorých, na rozdiel od obchodnoprávných sporov, je ex lege spotrebiteľom poskytovaná vyššia ochrana. Odvolací súd však považuje za potrebné zdôrazniť, že toto rozhodnutie o zamietnutí návrhu na zabezpečovacieho opatrenia netvorí do budúcnosti prekážku veci rozhodnutej. Žalobcovi preto nič nebráni opätovne podať návrh na neodkladné resp. zabezpečovacie opatrenie, ktoré bude odôvodnené či už inými skutkovými okolnosťami, alebo bude podrobnejšie a preukázateľnejšie odôvodnené s pripojením relevantných dôkazných prostriedkov.

20. O trovách tohto konania rozhodne súd prvej inštancie v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).